

(beszámoló) WE ARE ONE @ BERLIN (2010.09.11-12)

Szerző Breki
2010. szeptember 20, hétfő - 21:08

In a love with Berlin... Az 1999-es Loveparade óta a legnagyobb szerelmem a városok között, no nemcsak a buli, hanem egyedülálló szépségei, csodái valamint a kulturális sokszínűsége, a hangulata és az egész varázsa miatt is. Jó időben kevés jobb programot tudok elképzelni, mint itt csatangolni a különböző nevezetességek és parkok között, hogy aztán végül mondjuk egy pofa sörrel koccintsunk a Spree folyó partján az egyik nyugágyban vagy csak éppen kiterüljünk valamelyik muzeális épület pázsitos tövébe sütkérezni. Berlin, én így szeretlek!!! :) Nem sokszor fordul elő, hogy idegenbe utazáskor jobb időjárás fogadjon minket, de most valami irdatlan szerencsénk volt, a pesti zord, barátságatlan esőzéstől kikerültünk a napsütéses nyárba. :))) Szállásunkon, a Pension Reiter-ben a recepciósnak még annyira sem beszélt angolul, mint mi szoktunk másnaposan, így aztán csak nagy nehézségek árán értettük meg, hogy a szobát csupán délután vehetjük át. Nem nagyon örültünk neki, de hát nem volt mit tenni, úgyhogy lecuccoltunk a csajhoz és egyből irányt nyomtunk az Alexanderplatz felé. Pepéékkel itt még összefutottunk a Starbucksnál egy gyors pacsizásra, azonban mivel elpöcsöltük a reggelt, ezért hamar elbúcsúztunk tőlük és megindultunk inkább minél több mindent bepótolni a délután hátralevő részében.

2 nagy vágyam volt a nap folyamán, ezek közül az első és legfontosabb a Reichstag üveg kupolájába való feljutás, amit már évek óta terveztem. Decemberben a mínusz 18 fokban nem nagyon preferáltuk a sorbanállást, de a plusz 24-ben már barátságosabbnak tűnt volna a dolog, viszont a sor nem lett kisebb a tél óta, így a 2-3 órás várakozást nem bírtuk kivárni most se. :(((Nosza sebaj felkiáltással elkezdtünk ügyködni gyorsan a másik nagy vágy beteljesítésén, ezért a Spree folyó felé közeledtünk, hogy aztán elfogyaszthassunk egy korsó sört nyári, beach hangulatú körülmények között. Na ez legalább összejött, ez a nyugágyakkal teli hely, melynek panorámája az új, modern vasútállomás (Hauptbahnhof) felé is nézett, hihetetlen feelinget ontott magából, egyik legnagyobb berlini élményem marad az tuti. :) A víz melletti sétálóút szépsége és görkorizásra+biciklizésre tökéletes minősége szintén annyira pöpec volt, hogy ha kint élnék tuti törzshelyemmé és állandó gurulási célhellyé válna. :) Innen következő állomásnak a Siegessäule-t és a Győzelmi Oszlop meglátogatását terveztük a Tiergartenen való átrobogással, azonban a Június 17-e útra érve óriási csalódásban lett részünk, Arany Elza ugyanis le volt zárva, mivel teljes tatarozáson megy éppen keresztül. :((((Sajnos így nem juthattunk fel az egyik legszebb berlini panorámát nyújtó kilátórészbe, valamint a Loveparade-os megemlékezésünk is kimaradt, és bár szerencsére tényleg csupán ez az egyetlen negatív dolog történt velünk a hétvégén, azért kissé fájóan érintett... Délután mindenhol lezárt utcákat és rendőri autók garmadáját láttuk a városban, nem tudtuk eldönteni, hogy meccs lesz, gyűlés, vurstli, vagy mi a fax. Aztán egyszercsak belebotlottunk a több ezres tömegbe... Igazából még most sem tudom mi volt ez pontosan, annyi derült csak ki, hogy valami politikai tünetést rendeztek (lásd ITT), mindenesetre ennyi embert látni vonulni Berlin utcáin miközben néhány platós kamionból szólt a zene, nagyon-nagyon szép emlékeket juttattak az eszünkbe. :))) A nap hátralevő részében még bebandukoltuk amit tudtunk a Sony Centeren át a Múzeumszigetelig, hogy aztán zárásként az Alexában vásároljunk be egy jót kajából/piákból az estére.

A buli előtti alvás nehézkesen ment, mivel hogyan is tudna az ember rendesen pihenni, ha közben otthon az év meccsét játsszák a magyar focibajnokságban... A végeredményt (UTE-Fradi 6-0) először megtudva, azt hittem lefordulok a székrlő és eret vágok magamon, hogy pont most hagyjam ki a találkozót... Az elmúlt 20 év szinte összes nagy szopásánál ott voltam, erre mikor végre valamit visszaadna a sors, ráadásul éppen a legnagyobb rivális ellen, akkor lemaradok róla... Bazzzzzzzz.... Az alapozás így ezzel a kettős érzéssel kezdődött, az O2 Arénához érve azonban már természetesen átvette a főszerepet az öröm és boldogság a 6-0 és főleg a Jégerek miatt. :) Az O2 hatalmas és gyönyörű komplexum kívülről, a bejáratánál pedig megérkezésünkkor hostess csajszi szolgált ki ingyen(!) energiapiákkal a teljes harcizásban gyülekező és szórakozni vágyó népseregletet, a várakozás okozta türelmetlenséget kicsit feledtetve. WE ARE ONE, hirdette a buli neve és szlogenje, nem semmi lineup jött össze erre az estére, ezért egy percig sem volt kérdés, hogy ide jönni kell bármiáron!! Paul Van Dyk, Armin van Buuren és Underworld már játszottak együtt a 2008-as dortmundi Loveparade-on, de ott csak 20-20 ill. 40 perc jutott nekik. Itt kiegészültek még Giusseppe Ottavianival, aki nálam az utóbbi 1-2 évben az egyik legnagyobb kedvenccé nőtte ki magát, valamint a német Jerome Isma-Ae-val, akiről viszont nem tudtam semmit, pusztán hogy mostanában nagyon fel lett kapva. Este 10kor kellett volna kinyitni a kapukat, addigra bizony elég nagy sor alakult ki, amit mindig hitetlenkedve nézek a mai napig külföldön, hogy miként tud több százméteresre nyúlni és nem magyarmódra egy nagy masszaként, tömegnyomorban végződni. A bejutás nem ment túl gyorsan, nem értem miért nem rakták korábban a nyitást, de végülis mindegy, mert csak Jerome Isma-Ae első feléről és persze egy Chicane Saltwater-ről maradtunk le... :) Az O2 kívülről és belülről is mintha testvére lenne a prágainak, ugyanaz az elrendezés, ugyanaz a kinézet, bár talán az ex-Sazka Arénát én egy picivel nagyobbabbnak érzem. A küzdőtér rész idővel megtelt és az ülőhelyek is fullon voltak, de végig jól el lehetett férni, heringeffektus nem uralkodott sehol. Az elrendezés miatt kicsit Transmission-re emlékeztetett az egész, de csak kicsit... A hang nekem nagyon nem jött be, az elején baromi halk volt és később hiába nyomták fel PvD-re, akkor is elég felejtető minőségben szólt. A látvány szintén kicsit csalódás, az Underworld koncert alattin kívül semmi extrát nem kaptunk: pár lámpa, közepes kivetítő, néhány füst, felettünk monitorok aztán kész, bevallom én többre számítottam. Viszont zeneileg mindent kielégítő szettekkel töltötték a fellépők az arcunkba!! Fura volt látni, hogy a máshol Istenkirályként éltetett Armin itt csupán a másodhegedűs szerepét tölthette be, Paul van Dyk, azaz a hazai színek képviselője jóval nagyobb támogatásban részesült, de ezzel szerintem nincs is semmi baj, így van rendjén, igenis mindenhol alapnak kéne lennie a Support your local DJ szlogennek. :) Armin van Buuren egyébként hozta a kifogástalan trance-es formáját, az új lemezről, azaz a Mirage-ról hallhattunk főként számokat, néhol remixelt változatokban, a Dash Berlin-es Not Giving Up Of Love verzió (lásd lenti videó) nyugodtan állíthatom az est fénypontja volt nálam. A BT-s These Silent Hearts szintén eszemment imádnivaló zene és a Zombie Nation - Kernkraft 400 örökzöld dallamai valamint az év egyik legtöbbet játszott szerzeménye, a Len Faki féle Stranger to Stability is

okozott pár gyönyörű percet. :)) Underworld előtt kisebb szünet a színpad átrendezés miatt, ez épp elég volt, hogy a büfé szerezzon pár fekete pontot nálunk, hát nem egy prágai minőségű kiszolgálásban részesültünk az biztos, baromi lassan és pökhendien végezték dolgukat a pultosok, ráadásul Jégert sem lehetett kapni... Az Underworld koncert maga volt a csoda és a buli legjobbja, kár, hogy a gyér hangerővel kicsit eltompították az élményt, pedig viszonylag közel álltunk a hangfalakhoz. Az összes régi nagy szerzemény felcsendült (a Moaner sajna nem) és az új album dalai is pörögtek szép számmal, a Always Loved a Film és a Scribble nagy-nagy sláger lesz még az egész biztos. 80 perc élő bulájt kaptunk tőlük, miközben a háttérben lógó vászonra folyamatosan jöttek a vetítések és füsteffektek, Karl Hyde a frontember pedig folyamatos ugrálásával és fura mozgáskultúrájával színesítette a szettek. Paul van Dyk hajnal 3 után lépett a pultba fülig érő szájjal és úgy feltöltődve, úgy ugrálva, ahogy tényleg nagyon ritkán látni. A Blue Man Group nevű különleges kortárs formáció kíséretében hatalmas dobshow kezdődött, mely látványban is lenyűgöző előadást hozott (lásd ITT), bizony nem mindennapi performanszt kaptunk. A folytatás is hasonlóan energikus volt, PvD nagyon élvezte a zenélést, de ugyanez elmondható a közönségről is, akik a késői kezdés ellenére is kitartottak, sőt talán ekkor voltak a legtöbben az állóhelyi részek. A szokásos zenék forogtak és persze a We Are One -os egész stadionos éneklés valamint a eszméletlenül jól sikerült Loveparade emlékdal, azaz a Love Remember taktusai sem maradhattak ki a repertoárból, egyedül egy jó kis Soul and the Sun -t hiányoltam Paul-tól... Zárásként az idei legnagyobb kedvenc, Giuseppe Ottaviani 80 perces liveszettje következett, mely valahogy most nem jött át annyira, de ebbe szerintem csak a fáradtságom játszhatott közbe, mert utólag visszahallgatva teljesen rendben volt ez a szett is. Az Angel természetesen nem hiányozott (a Fallen igen), legvégül pedig a One Day szölt, mely régebben mindig kezdőszámként szerepelt nála. 6-kor végetért a buli, az ekkora már kicsit megcsappant létszámú O2-ben, mi pedig elégedetten és hulla fáradtan hazavánszoroghattunk a szállásra egy kis hunyásra a másnapi újabb kalandok előtt... Összességében a buli bár szervezésileg kicsit csalódás volt számomra a hang, a büfé és a látvány tekintetében, de zeneileg, hangulatilag csodás estét kaptunk, nem mellékesen pedig egy igazán páratlan esemény és összefogás részesei is lehettünk. WE ARE ONE!!!! (Nekünk szerencsénk volt, végigélvezhettük az estét, viszont a szintén ugyanekkor, pár km-el odébb megrendezett Fatboy Slim-es, 2manydjs-es Berlin Fesztivál látogatói már nem jártak ilyen sikerrel, annyian akartak bejutni hirtelen egyszerre a rendezvényre, hogy a szervezők a júliusi szörnyű Loveparade tragédiától tartva inkább lefűjták a bulit... Upppsz...) Másnap kicsekkolás után irány egyből a berlini Olimpiai Stadion és a Hertha Berlin Arminia Bielefeld focimeccs. A jegyeket még itthon megrendeltük, ráadásul olyan felhasználóbarát online sportfoglалási rendszerből (Eventimsports.de), ahol kiválasztás után 3D-ben meg is nézhetted hol fogsz pontosan ülni a stadionban, nem a jószerencsében kellett bíznod. Nagyon pöpec és hasznos kis szolgáltatás és nem is kell hozzá nagy szoftverfejlesztés, de itthon ilyenekről pusztán álmodozhatunk, a külföldiek rohadjanak meg nyugodtan. :)) A stadion a városszélén helyezkedik el, ahova tömött metrók tucatjai száguldoztak, elsőre megdöbbenő volt, hogy szinte kizárólag családokat láttunk és szó szerint mindenki mezt és/vagy sálát viselt. Itt tényleg családi program a meccsnézés és a kultúra is fényévekre van az itthoni valóságtól. Nem hugyoznak a stadion tövébe a szurkolók, nem akarják megölni az ellenfelet és ha a szemetet ki akarják dobni, akkor igenis elbattyognak métereket a kukáig mintsem csak úgy elszórják a földre. Az Olimpia Stadion gyönyörű és monumentális kívülről, és ami durva, hogy csupán a fele látszik ki, mert a másik, nagyobbik rész a föld alá épült. A Hertha idén nyáron kiesett az első osztályból, viszont itt a Bundesliga 2-ben is közel 50 ezren(!) járnak a találkozóra. A hangulat, igazi meccs hangulat, egy több ezres, végig éneklő Hertha szurkolótáborral és egy nyugodt, barátságos, a dalokba sokszor bekapcsolódó nyugdíjassabb közönséggel. A meccs nem hozott nagy színvonalat, a Hertha már a 8. percben 2 góllal elhúzott a rendkívül gyenge teljesítményt nyújtó Arminiával szemben, akik ugyan a harmadik gól követő teljes fiesztába még a 90. percben azért belepiszkítottak egy kicsit, de így is vastappsal és örömmámmal ért véget 3-1-es a találkozó. A meccs után maradt egy csomó időnk a repcsi visszaindulásáig, amit a még mindig hihetetlenül nyári időjárásban igyekeztünk minél hasznosabban eltölteni. A Spree folyón tucatszámra le-fel úszkáló sétahajók egyikét kinéztük magunknak, az 1 órá s körutazás során Berlin legtöbb nevezetességét megcsodálhattuk ilyen távlatból is, lenyűgöző látvány így is a város, ez a 8,5 eurós út nyugodtan állíthatom egyik legjobb döntésünk volt, aki idejön iktassa be feltétlenül kötelező programnak. A Múzeumszigeten ismét rendezvényt tartottak, hiába, ebben a városban mindig történik valami, most éppen antifaszista/antirasszista megmozdulás volt punk együttesekkel meg mindenféle zsbivásárral. Zárásként még kifeküdtünk egy kicsit ejtőzni a Régi Múzeum gyönyörű szép pázsitjára, hogy aztán szomorú szívvel elbúcsúzzunk a várostól és kibandukoljunk a Tegel-re. A gépünk majd 2 órát késett, azonban a 2 napunkat ez sem tudta lerontani, Berlin és a fesztivál ismét bizonyította miért is ez a világ legcsodálatosabb helye, legközelebb most már tényleg minimum 1 hétre kell ide jönni... Berlin, I LOVE YOU!!

Videók a YOUTUBE CHANNEL-emen, most kivételesen sokkal jobban sikerültek, mint a BULIKÉPEK-nél elérhető fotók, lényegét mindenesetre mindkét média formátum jól vissza fogja adni!! :)))

We Are One dj szettek:
- Urtrancezone.com

Hivatalos We Are One fotók:
- Facebook - Paul van Dyk

Többi berlini fotóink:
- <http://www.facebook.com/breki>

Kapcsolódó linkek:
- (beszámoló) VANDIT NIGHT @ KESSELHAUS, BERLIN (09.12.19)

- (visszatekintő) LOVEPARADE 2006 @ BERLIN
- (visszatekintő) LOVEPARADE 1999 @ BERLIN